

Condennados

Títol original: *Vogter* (AKA: *Sons*) **Direcció:** Gustav Möller **Guió:** Emil Nygaard Albertsen, Gustav Möller **País:** Dinamarca **Durada:** 98 min **Any:** 2024 **Gènere:** Thriller, drama
Interpretació: Sidse Babbett Knudsen, Sebastian Bull Sarning, Dar Salim, Marina Bouras...
Música: Jon Ekstrand **Fotografia:** Jasper Spanning **Distribuidora:** La Aventura Cine
Estrena a Espanya: 24/07/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Doblada en espanyol / Versió original en danès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Eva és una funcionària de presons idealista i compromesa amb la rehabilitació dels interns, que veu trontollar els seus principis quan traslladen al centre un jove vinculat a un episodi del seu passat. L'aparició d'aquest pres reobre ferides que creia tancades i l'obliga a enfrontar-se als límits ètics i emocionals propis. (Sensacine)

CRÍTICA

22/02/2024 - BERLINALE 2024: *Gustav Möller signa un aconseguit segon llargmetratge que ens explica veritats incòmodes sobre les vides dels funcionaris de presons i els mateixos presos*

En veure les primeres escenes del segon llargmetratge de **Gustav Möller**, *Sons*, podríem pensar que la captivadora protagonista, una idealista guàrdia de presons de 50 anys anomenada Eva Hansen (interpretada per **Sidse Babette Knudsen**), és un peix fora de l'aigua, el tipus de personatge que encaixaria millor fent classes d'història en una escola de primària. Per sort, el director de *The Guilty* ens demostra que estem equivocats. Gràcies a un guió sòlid i a un ritme narratiu captivador, aquesta pel·lícula, que ha tingut la seva estrena mundial a la competició principal de la Berlinale, és plena de sorpreses.

Al principi, l'Eva sembla una persona pacient i curosa, encara que enèrgica i decidida, que treballa en un bloc penitenciari on, per a la majoria dels reclusos, la rehabilitació és un objectiu força realista i assolible. A poc a poc, anem coneixent detalladament una protagonista totalment absorbida per la seva feina i que sembla no tenir vida fora de la presó. Möller li encarrega a **Jasper J. Spanning** que segueixi de prop l'Eva amb la seva càmera en tot moment. A més, la constant sensació de claustrofòbia es veu reforçada per la relació d'aspecte comprimida. Spanning i Möller persegueixen i espion l'Eva mentre entra i surt de les cel·les i recorre els passadissos de la presó, ajudant els reclusos a estudiar o ensenyant-los ioga amb àudios pregravats que reproduceix en un vell equip de música.

Amb tot, no és una història edulcorada. Al contrari, quan arriba el primer punt d'inflexió, el relat de Möller pren un camí molt violent i cruel. Concretament, l'Eva es veu obligada a enfrontar-se al dilema de la seva vida quan un jove del seu passat, en Mikkel (**Sebastian Bull**), és traslladat a la presó on treballa. L'Eva està obsessionada amb la seva presència i demana que la traslladin al seu bloc, el més dur i perillós de la presó. A partir d'aquest moment, el seu caràcter es desenvolupa significativament i en descobrirem el costat més fosc.

Curiosament, la narració oscil·la contínuament entre els límits del psicodrama i el thriller. Es tracta d'un equilibri que no és especialment fàcil d'aconseguir, però la direcció de Möller i els diàlegs secs (escrits amb **Emil Nygaard Albertsen**) sens dubte hi ajuden.

El que potser no acaba de convèncer el públic (comprensiblement) és el fet que la connexió entre l'Eva i en Mikkel sembli tan difícil de descobrir per als seus companys i la resta del personal de la presó. Continua sent un fet més o menys versemblant, però cal reconèixer que aquesta "llicència poètica" és necessària perquè tota la història avanci, així com per establir conflictes i motivacions clars.

També cal destacar que Knudsen, Bull i **Dar Salim** (que interpreta de forma convincent en Rami, un dels supervisors de l'Eva al bloc penitenciari més perillós) ofereixen retrats creïbles dels seus respectius personatges. En particular, la interpretació de Knudsen de l'evolució de l'Eva és molt encertada, i Bull imprimeix al seu paper la dosi justa d'imprevisibilitat.

En general, Möller ha creat un sòlid segon llargmetratge que ens recorda algunes veritats incòmodes sobre els objectius i els límits de la rehabilitació, mentre aprofundeix en la lluita interior d'una protagonista dividida entre el sentit del deure i els dilemes personals.

Davide Abbatescianni - cineuropa.org